

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI NA SVETKOVINU BEZGREŠNOG ZAČEĆA BDM

Srijeda, 8. prosinca 2021.

[Multimedia]

Bog i danas želi s nama činiti velike stvari u svakodnevicu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje liturgije današnje svetkovine Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, uvodi nas u njezinu kuću u Nazaretu, gdje prima anđelovo naviještenje (usp. Lk 1, 26-38). Unutar četiri zida svoje kuće čovjek pokazuje tko je i što je bolje nego igdje drugdje. I upravo u toj domaćoj intimi Evandjelje nam daje detalj koji otkriva ljepotu Marijina srca.

Anđeo je naziva „milosti puna“. Ako je puna milosti, znači da u Majci Božjoj nema zla, da je bez grijeha, Bezgrešna. Na taj pak pozdrav Marija – kaže se u tekstu – se “smete” (Lk 1, 29). Ne samo da je iznenađena, već je to u njoj pobudilo nemir. Primanje velikih pozdrava, počasti i komplimenata ponekad prijeti time da pobudi oholost i preuzetnost. Sjetimo se da Isus nije nježan prema onima koji traže pozdrave na trgovima, ulagivanja, da im se laska, da budu viđeni (usp. Lk 20, 46). Marija se, naprotiv, ne uzvisuje, nego se sva smela; umjesto da osjeća zadovoljstvo, ona osjeća čuđenje. Anđelov joj se pozdrav čini većim od nje same. Zašto? Zato što se u sebi osjeća malenom, i ta malenost, ta poniznost privlači Božji pogled.

Tako unutar zidova Nazaretske kuće vidimo čudesnu crtu. Kakvo je Marijino srce? Primivši najveći mogući kompliment, sva je smetena jer osjeća da joj je upućeno nešto što nije pripisivala samoj sebi. Marija, naime, ne pripisuje sebi prerogative, ne traži nešto, ne pripisuje sebi ništa. Ne osjeća se zadovoljna samom sobom, ne uzdiže se. Jer u svojoj poniznosti zna da sve prima od Boga. Ona je, dakle, slobodna od sebe same, sva okrenuta Bogu i drugima. Marija Bezgrešna nema oči

za sebe. Evo njezine istinske poniznosti: ne gleda na sebe, nego na Boga i na druge.

Sjetimo se da tu Marijinu savršenost, to da je milosti puna, anđeo objavljuje unutar četiri zida njezine kuće: ne na glavnom nazaretskom trgu, nego tamo, u skrovitosti, u najvećoj poniznosti. U toj kućici u Nazaretu kucalo je najveće srce koje je stvorenje ikada imalo. Draga braćo i sestre, to je izvanredna novost za nas! Jer nam govori da Gospodinu, da bi činio čuda, nisu potrebna velika sredstva i naše uzvišene sposobnosti, nego naša poniznost, naš pogled otvoren njemu i ujedno otvoren drugima. Tim je navještajem, unutar siromašnih zidova male kuće, Bog promijenio povijest. I danas želi s nama činiti velike stvari u svakodnevici: to jest u obitelji, na poslu, u svakodnevnim okruženjima. Tu, više nego u velikim događajima povijesti, Božja milost voli djelovati. Ali, pitam se, vjerujemo li u to? Ili mislimo da je svetost utopija, nešto što pripada onima kojima je to posao, pobožna iluzija nespojiva s običnim životom?

Zamolimo Majku Božju za milost da nas oslobodi zablude da je evanđelje jedno, a život nešto sasvim drugo; da u nama zapali žar zanosa za ideal svetosti, koji ne čine sličice i kipići, nego ponizno i radosno živjeti svaki dan ono što nam se događa, baš poput Majke Božje, slobodni od sebe, očima okrenutima Bogu i bližnjima koje susrećemo na svom životnom putu. Molim vas, ne gubimo hrabrost: Gospodin je svakome dao dobru tkaninu da može tkati svetost u svakodnevnom životu! A kad nas obuzme sumnja da nećemo to uspjeti ili pak tuga zato što smatramo da nismo tome dorasli, pustimo da Majka Božja spusti svoje „milosrdne oči“ na nas, jer nitko tko se utekao njoj u pomoć nikada nije bio napušten!

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

prije dva dana vratio sam se s putovanja na Cipar i u Grčku. Zahvaljujem Gospodinu na ovom hodočašću; zahvaljujem svima vama na molitvama koje su me pratile, a narodima tih dviju dragih zemalja, s njihovim građanskim i vjerskim vlastima, na ljubavi i prijaznosti kojom su me dočekali. Svima još jednom: hvala!

Cipar je biser na Mediteranu, biser rijetke ljepote, koji ipak nosi u sebi ranu od bodljikave žice, bol zbog zida koji ga dijeli. Na Cipru sam se osjećao kao kod kuće; u svima sam našao braću i sestre. U srcu čuvam svaki susret, posebno misu na stadionu u Nikoziji. Moj dragi pravoslavni brat Hrizostom ganuo me kada mi je govorio o Majci Crkvi: kao kršćani idemo različitim putovima, ali mi smo djeca Isusove Crkve, koja je Majka i prati nas, štiti nas, bodri nas da idemo naprijed, svi smo braća. Moja želja za Cipar je da uvijek bude laboratorij bratstva, gdje susret prevladava nad sukobom, gdje se brata prihvaća, poglavito kad je siromašan, odbačen, emigrirao. Ponavljam da pred poviješću, pred licima onih koji se iseljavaju, ne možemo šutjeti, ne možemo skretati pogled

na drugu stranu.

Na Cipru, kao i na Lezbosu, imao sam priliku pogledati u oči tu patnju: molim vas, pogledajmo u oči odbačene ljude koje susrećemo, dopustimo se isprovocirati licima djece, djece očajnih migranata. Dopustimo da nas njihova patnja pogodi duboko u srce kako bismo reagirali na našu ravnodušnost; pogledajmo im lica, da se probudimo oda sna navike!

Mislim zatim sa zahvalnošću na Grčku. I ondje sam primljen bratski. U Ateni sam osjetio da sam uronjen u veličinu povijesti, u onu memoriju Europe: humanizam, demokracija, mudrost, vjera. I tu sam doživio mistiku zajedništva: u susretu s braćom biskupima i katoličkom zajednicom, na svečanoj misi, slavljenoj na dan Gospodnji, a potom i s mladima koji su došli iz mnogih krajeva, neki i iz daleka da dožive i dijele s drugima radost evanđelja. Doživio sam, nadalje, dar zagrljaja dragog pravoslavnog arhiepiskopa Jeronima: najprije me primio u svoju kuću, a sutradan me došao vidjeti. Čuvam to bratstvo u svom srcu. Presvetoj Majci Božjoj povjeravam mnoga sjemenja susreta i nade koje je Gospodin posijao na ovom hodočašću. Molim vas da nastavite moliti da kličaju u strpljenju i cvjetaju u povjerenju.

Završava danas godina posvećena svetome Josipu, zaštitniku sveopće Crkve. A prekosutra, 10. prosinca, zatvara se Lauretanski jubilej u Loretu. Neka milost ovih događaja nastavi djelovati u našem životu i u našim zajednicama. Neka nas Djevica Marija i Sveti Josip vode putem svetosti!

I pozdravljam vas sve, Rimljane i hodočasnike! Poseban pozdrav upućujem članovima Talijanske katoličke akcije: želim da u biskupijama i župama to bude vježbalištem sinodalnosti. Pozdravljam djecu zbora "Milleunavoce", vjernike iz Zaragoze i mlade iz Valdemora, biskupija Getafe, Španjolska – bučni su ti Španjolci, nema što! – kao i izaslanstvo općine Rocca di Papa, s bakljom koja će upaliti božićnu zvijezdu na gradskoj tvrđavi. Pozdravljam grupu Meksikanaca iz države Puebla.

I svima želim sretan blagdan, a posebno vama djeci Bezgrešne, to je vaš blagdan! Molim vas, ne zaboravite moliti za mene, ja molim za vas. Dobar tek i doviđenja.